

μαχούσης καὶ τῆς ἀδικουμένης Ἰσπανίας, νὰ κυριεύσῃ τὴν Γιβραλτάρην ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ τῷ 1727 καὶ τῷ 1779 καὶ τῷ 1782. Κατὰ τινὰ τῶν ἐφόδων τούτων οἱ Ἰσπανοὶ τοσοῦτον ἀνδρείως ἐπολέμησαν ὑπὲρ τῆς ἀνακτήσεως τῆς πατρίδος γῆς, ὥστε καὶ παρ' ὀλίγον ἐξεπόρθησαν τὴν πόλιν, ἀναβάντες νύκτωρ μέχρις αὐτῆς τῆς κορυφῆς· ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ ἐξυπνήσαντες κατεβίβασαν ἐκεῖθεν αὐτοὺς ταχύτερον ἢ ὅσον ἀνέβησαν.

Σ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΤΟΚΑΡΠΟΥ.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς περιηγήσεως τῆς Αὐστριακῆς φρεγάττας Novara ἀρούμεθα τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν τῆς χρήσεως τῶν καρπῶν τοῦ ἀρτοκάρπου. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἀρτόκαρπος, καταφαίνεται τὸ ὠφέλιμον τοῦ δένδρου τούτου, διὰ τοὺς κατοίκους τῶν τροπικῶν· διότι ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἀντικαθιστᾷ παρὰ τοῖς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων τὸν ἄρτον, καὶ ποικίλως κατασκευαζόμενος χρησιμεύει πρὸς ποικίλα φαγητά, ὡς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ γαιώμηλα καὶ τὰ σιτηρά. Ὁ ἀρτόκαρπος εἶναι πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ Otaheiti ἡ κυριωτέρα τροφή. Οἱ καρποὶ οὗτοι ὁμοιάζουσι τοὺς πέποναις, ἔχουσι μέγεθος κεφαλῆς καὶ ζυγίζουσι 3 μέχρι 5 λιτρῶν. Ἀφοῦ ὠριμάσωσιν ἀποφλοιοῦνται, διακόπτονται εἰς μικρότερα τμήματα καὶ συμμεμιγμένα μετὰ τῶν φύλλων τῶν βανανῶν ἐγχέονται εἰς ἐπίτηδες κατωρρυγμένους λάγκους, σκεπάζονται ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῶς διὰ φύλλων τῶν βανανῶν, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως βάρους συνθλίβονται. Μετ' οὗ πολὺ ἄρχεται τις ζύμωσις καὶ οἱ καρποὶ μεταβάλλονται δι' αὐτῆς εἰς τυρώδη τινὰ μάζαν, ὁμοιάζουσαν πρόσφατον τυρόν. Ἡ αἰτία τῆς διατρήσεως τῶν ἀρτοκάρπων στηρίζεται εἰς τινὰ ἀρχαίαν παράδοσιν γνωστὴν παρὰ τῷ λαῷ, ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατεστράφησαν ὑπὸ τινος ἰσχυρᾶς λαίλαπτος ἅπαντα τὰ δένδρα τοῦ ἀρτοκάρπου, καὶ συνεπεῖα τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων τούτων ἐπῆλθε μεγίστη ἔλλειψις τροφίμων, πείνα καὶ γενικὴ τῶν κατοίκων δυστυχία· ὥστε πρὸς ἀποφυγὴν ὁμοίου δυστυχήματος διετάχθη ὑπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν ἡ τῶν ὠφελίμων τούτων καρπῶν διατήρησις. Κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν οἱ καρποὶ διὰ τινος χρόνου εἰς ἐδώδιμον κατάστασιν, καὶ ἂν καὶ προσλαμβάνουσιν ὑπόζυον τινὰ γεῦσιν καὶ ἀηδὴ ὁσμὴν, οὐχ ἥττον ὁμως ἐξαχθέντες ἐκ τῆς γῆς θεωροῦνται ὑπὸ τῶν κατοίκων ὡς ὑγιᾶς καὶ θρεπτικὴ τροφή. Οἱ καθαρισθέντες καὶ ζυμωθέντες καρποὶ

ἐψήνονται εἰς τοὺς κλιβάνους ἢ μεταξὺ θερμῶν λίθων, καὶ τοιοῦτοι πλακοῦντες τρώγονται ἀντὶ ἄρτου. Ἐκτὸς ταύτης τῆς κυριωτέρας τροφῆς τρώγονται παρὰ τοῖς κατοίκους τῶν Μολουρικῶν νήσων οἱ καρποὶ διαφόρων φοινίκων, ὁ σακχαροκάλαμος, ἀγριοπεριστεραὶ, χελῶναι, ἰχθυὺς καὶ τινὰ εἶδη θαλασσίων ἀγγουρίων, ἅτινα τρώγονται εἰς πρόσφατον κατάστασιν. Πρὸς ἀρρώματισμὸν τῶν φαγητῶν τούτων προστίθεται ἡ ῥίζα τῆς ζιγκιβέρους (Zingiber) καθὼς καὶ ἡ κροκὸρρίζα curcuma, ἥτις ὡσαύτως χρησιμεύει πρὸς κίτρινον χρωματισμὸν τοῦ δέρματος καὶ τῶν παρὰ τῶν κατοίκων κατασκευαζομένων ὑφασμάτων τῶν καλουμένων Nanekin.

Σ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΔΙΚΑΝΙΚΑ.

—οοο—

Μὴ ἐξιππασθῇ, παρακαλῶ, ὁ ἀναγνώστης τοιαύτην βλέπων ἐπιγραφὴν καὶ μὴ ἐκλάβῃ τὸν γράψαντα αὐτὴν ὡς σκοπὸν ἔχοντα περισσώτερόν τι τοῦ δέοντος νὰ λαλῇ. Ἡ λέξις δικανικὸς σημαίνει μὲν τὸν φλύαρον, τὸν στωμύλον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Λουκιανὸς τὸ ἐνόπιόν του ἀποκαλεῖ δικανικόν, ἐκτεταμένον, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πλάτων φορτικόν λέγει τὸν δικανικόν, ἀλλὰ—Primo: Ὁ ἐπιχειρῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν δικανικῶν τούτων δὲν εἶναι δικηγόρος· πᾶς δὲ μὴ δικηγόρος σύντομος σχετικῶς.—Secundo: καὶ δικηγόρος ἂν γίνῃ . . . τὴν δικάσιμον μόνον ἡμέραν καὶ (πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν) ἐν ταῖς δικογραφίαις μόνον θὰ μακρολογῇ. —Ἐπειτα ἡ λέξις δικανικὸς σημαίνει καὶ τὸν ἀκριβολόγον· γνωρίζετε δὲ τὴν διττὴν τῆς λέξεως ταύτης σημασίαν. Ἀκριβολόγος ὁ ἀκριβῶς διηγούμενος, καὶ ἀκριβολόγος ὁ φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους του. Τοιοῦτόν τι περίπου θὰ λέγῃ τὸ λεξικόν—ἀδιάφορον τίνος λεξικογράφου.

Ἀλλὰ τὰ λεξικά δὲν λέγουσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ὑπὸ Ἀκαδημίας συντάσσωνται· καὶ, ὡς ἀνθρώπινον ἔργον, τὸ ὑπὸ τῆς μελλούσης παραπνευστημεῖου ἀκαδημίας ἡμῶν συνταχθῆσόμενον λεξικόν θὰ περιέχῃ, θεοῦ εὐδοχοῦντος, οὐκ ὀλίγας ἀμαρτάδας. Ἰδοὺ π. χ. πῶς τὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας λεξικόν, στραγγιστικὴ τῶν λέξεων πέτρα, ἰδοὺ πῶς ὀρίζει τὸν Βάτραχον. GRENOUILLE s.f. petit animal quadrupède et ovipare qui vit ordinairement dans les marais. Καὶ ὁ Γαλῆς· «Βάτραχος· ζωάριόν τι ἀμφίβιον ἐν ταῖς λίμναις καὶ ποταμοῖς διατρίβον.» Καὶ ὁμοίως ἄλλως ἔκρινε τὸ ἐφετεῖον τῶν Παρισίων. Ὁ βάτραχος, κατ' αὐτὸ, εἶναι ἰχθύς. Καὶ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι μικρόν· δὲν εἶναι ἀπλῶς θεωρητικόν καὶ φυσιολογικόν, δὲν ἔκρινε τὸ ἐφετεῖον μεταξὺ τῆς ἀφω-

νίπτε τῶν ἰχθύων καὶ τῆς μουσομανίας τῶν βατράχων, δὲν εἶπεν ὡς ὁ Χαιρεφών (1). Τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθιγγόμενον ζῶον; ἀφθογγα γὰρ δὴ τάγε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. — Ἐὰν ὁ βάτραχος ᾖ ζῴον ἀμφίβιον, φλύαρον καὶ φιλόλογον, τότε ἐπιτρέπεται ἀδιακρίτως εἰς ὅτινα δὴποτε καὶ εἰς οἵανδὴποτε ἐποχὴν νὰ ἀγρεύῃ αὐτόν. — Ἐὰν ὅμως ᾖ ἰχθύς, τότε παραβλέπουσι τὴν ἀδολεσχίαν αὐτοῦ καὶ εἰς οὐδέν ἐπιτρέπεται νὰ ἀγρεύῃ καὶ πωλῇ βατράχους, ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν ἡ ἀλεία εἶναι ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀπηγορευμένη, εἰς οὐδέν ἐπιτρέπεται νὰ καταβροχθίζῃ βατράχους ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν ζῶντες αὐξάνουσι τὸ βατράχειον γένος.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν βάτραχος καὶ ἰχθύς δικαστικῶς εἰσὶν ἀδελφοί, νόθοι μὲν ἀλλ' ἀνεγνωρισμένοι, οὗτος μὲν σοδαρός καὶ ἐχεμύθης, ἐκεῖνος δὲ ἀκριτόμυθος καὶ φλύαρος· οὐδὲν δὲ τὸ παράδοξον! Μήπως καὶ εἰς λογικῶν ζώων ἀδελφικὰς συνωρίδας δὲν ἀπαντῶνται μεγάλαι διαφοραὶ;

Ἀλλὰ καὶ τὸ κυνήγιον εἰς ὠρισμέναις μόνον ὥραις τοῦ ἔτους εἶναι συγκεχωρημένον. Καὶ ὅμως ἂν ὁ ξενοδόχος, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ πρὸς ἡδεῖαν τροφοδότησιν τῶν φοιτητῶν τοῦ ξενοδοχείου του, τὸ μεταχειρισθῇ εἰς πειράματα προάγοντα καὶ τελειοποιούντα τὴν μαγειρικὴν ἐπιστήμην, δὲν τιμωρεῖται ἢ τοῦλάχιστον μετριάζεται ἢ ποινῇ· διότι τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τῶν ζώων προσγενόμενον δυσπλήρωτον κενὸν ἀντισταθμίζεται ὑπὸ τῆς μεγάλης προόδου τῆς κοιλιοδούλου ἐπιστήμης. Τοῦτο δ' ἀπέδειξεν ἐφέτος οὐχὶ πλέον τὸ ἐφετεῖον ἀλλὰ τὸ πρωτοδικεῖον τῆς αὐτῆς πόλεως. Πανδοχὸς τις κατεμηνύθη ὡς μεταχειριζόμενος κρέας σεσηπὸς καὶ πωλὼν κυνήγιον ἐν ὥρᾳ ἀπηγορευμένη. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου θέματος κατεδικάσθη εἰς πεντήκοντα φράγκων πρόστιμον· ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὅμως ὁ ἔμπειρος καρυκαποιὸς δὲν ἔδειξεν ἐλιγωτέραν περὶ τοὺς λόγους ἐμπειρίαν. — « Δὲν ἐπώλει οὐδὲ παρεσκευάζε τὸ κυνήγιον διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου, τὸ διατῆρει ἀπλῶς εἰς τὴν χιόνα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ πείραμα μεγάλως ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς εὐαίσθητον ἔχοντας τὴν ὑπερώαν, πῶς νὰ διατηρήσῃ, δηλαδὴ περισσότερον τὰ προϊόντα τῆς θήρας. » Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἀνακάλυψις παρασκευασίας τινὸς μαγειρικῆς ὠφελεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀσυγκρίτως περισσότερον τῆς ἀνκαλύψεως πλανήτου τινὸς ἢ κομήτου. Τοιαύτη τοῦλάχιστον εἶναι ἡ γνώμη τοῦ σοφοῦ μαγειροδιδασκάλου καὶ ἐφευρέτου τῶν φερωνόμων γλυκυσμάτων Σαβαρίνου.

Ἡ δικαιολόγησις αὕτη τοῦ πανδοχέως ἐνθυμίζει εἰς τὸν γράφοντα περιέργον τινα ἀποδεκάτωσιν γενομένην εἰς τινα τῶν παρὰ τὸν Ἅγιον Σάββαν σταθμῶν. Ἐπεστρέφομεν ἀπὸ ἐπιτοπίου εἰσπηγήσεως ὑπὸ

τὰ δένδρα καὶ ἐν ταῖς ἀμπέλοις τοῦ ἐλαιῶνος τῶν Ἀθηνῶν κατατρίψαντες τὴν ἡμέραν καὶ καταμετρήσαντες τῇ βοηθείᾳ πραγματογνώμοναν τριῶν διάφορα κτήματα κατ' ἐντολὴν τοῦ δικαστηρίου. Κατέβημεν ἀπὸ τῆς ἀμάξης καὶ ἐσταθμεύσαμεν παρὰ τὸν Ἅγιον Σάββαν διὰ νὰ ἀναψύξωμεν τὸν κεκοπιακότα νοῦν καὶ τὰ βεβαρημένα μέλη δι' αἰθοπος καφρὲ καὶ δροσεροῦ ὕδατος. Ἐνῶ δ' ἡτοιμαζόμεθα πρὸς ἀναχώρησιν πάλιν, περετήρησέ τις ἡμῶν σωρὸν κυνηγίου ἀπὸ τῶν βραμῶν κρεμασμένου, καὶ πλησιάσας ἠρώτησε τὸν καφρεπώλην πόσου τὸ ἐπώλει. Οὗτος δ' ἀπεκρίθη ὅτι αἱ τρυγόνες δὲν ἐπωλοῦντο, ἀλλ' ἀνῆκον εἰς νέους κυνηγούς τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες ἐξῆλθον καὶ πάλιν εἰς θήραν, ἐπιστρέφοντες δὲ ἔμελλον νὰ λάβωσι τὰς τρυγόνας. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὀνόματα ἦσαν γνωστὰ εἰς τὸν πραγματογνώμονα, ἔλαβε τρία ζεύγη τρυγόνων καὶ ἀνεχώρησεν εἰπὼν. « Ὀνομάζομαι * * * οἱ κυνηγοὶ εἶναι φίλοι μου, τοῖς λέγεις τὸ ὄνομά μου. » Δὲν ἐνόησεν ὅμως τὰ σχήματα ἄλλου ὀπισθεν ἵσταμένου, ὅστις ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὸ κυνήγιον ἦτο ἀπηγορευμένον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῷ ἑνευε νὰ ἐπάρῃ περισσότερα ζεύγη, μὴ φοβούμενος ἀντίστασιν παρὰ τοῦ καφρεπώλου. Καὶ τῷ ὄντι αἱ τρυγόνες ἐκεῖναι εἶχον κύριον τὸν καφρεπώλην· ἐπειδὴ δ' ἐφοβήθη μὴ καταγγελθῇ, ἐφεῦρε τὸν μῦθον ὅλον. Οὕτω δὲ κατελίπομεν τὸν καταπράσινον ἐλαιῶνα.

Τὸ εὐχάριστον ὅμως καὶ τῆς ὁράσεως ἀναπαυτικὸν χρῶμα τοῦ ἐλαιῶνος, τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδος, τῶν βατράχων καὶ τῆς Τραπεζῆς, δὲν ἀρέσκει εἰς ὅλους. Ὁ δαίμων ἰδιοκτητῆς τὸ ἀποστρέφεται καὶ διὰ τοῦτο ἔβαψε τὴν οἰκίαν του διὰ δρυῖνου χρώματος· ἀλλ' ἰδοὺ ἐνοικιαστῆς τῶν ἐργαστηρίων ὀπωροπώλης βάψει πράσινα τὰ ξύλινα ἔμπροσθεν τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ ὁ ἰδιοκτήτης μανεῖς ἐνάγει τὸν ταλαίπωρον Ὀλλανδὸν ὀπωροπώλην Βάν Βλότακ. — Ἀπειλεῖται λοιπὸν καὶ πάλιν διαίρεσις εἰς πρασίνοισι καὶ γαλαζίοισι; — Ἐν τούτοις ἀναμένεται ἀνυπομόνως ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, διότι δι' αὐτῆς θὰ ὀρισθῇ ἂν ὁ ἐνοικιαστῆς ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ μεταχρωματίσῃ τὸ ἐργαστήριόν του, ἢ ἂν ὁ ἰδιοκτήτης ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῇ παρὰ τῶν ἐνοικιαστῶν νὰ παραδέχωνται ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα. Καὶ ὁ μὲν Βάν Βλότακ, ὁ τοῦ πρασίνου ὑπερασπιστής, βόσκεται ὑπὸ πολλῶν καὶ χλωρῶν ἐλπίδων· ἡμεῖς δὲ, τοῦ πρασίνου φίλοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐχθροὶ τοῦ γαλαζίου, ὡς εἰς τὸ ἀνδρικὸν φύλον ἀνήκοντες, περαίνομεν τὴν μακρὰν διήγησιν διὰ τῶν ἐξῆς.

Ἰπαρχούσης ποτὲ δίκης περὶ τινος πλοίου καὶ εὐρισκομένης εἰς τὴν τοῦ ἐφετείου περίοδον, ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον ποῖον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ σκάφους.

— Τῇ Σεμέλῃ, ἀπεκρίθη ὁ ἀλβανίζων πλοίαρχος.

(1) Λουκιανὸς Ἀλικυῶν, 4.

— Πῶς τί μὲ μέλει; ἀνέκραξεν ἀπορήσας ὁ πρόεδρος. Καί, τρίς τὸ αὐτὸ ἐπαναλαβόντος τοῦ κυβερνήτου, ἐθυμοῦτο, ὅτε παρεισελθὼν εὐτυχῶς ὁ πληρεξούσιος ἔσωσε τὸν πελάτην, λύσας ἀμφοτέρων τὴν ἀπορίαν.

Ἐν μαγειρείῳ ἀρκεῖ βεβαίως εἰς μίαν οἰκίαν· δύο δὲ μαγειρεῖα οὐ μόνον πλεονάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕτερον αὐτῶν ἀπειλεῖται ὑπὸ παντελοῦς καταστροφῆς. Τοῦτο ἔπαθεν οἰκία τις, ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ μαγειρείου καὶ ἕτερον ἔχουσα ἐν τῷ πλυντηρίῳ. Καὶ ὁ μὲν ἐνάγων ἰδιοκτῆτης διατείνεται ὅτι τὸ μαγειρεῖον ἦτο ἐστημένον εἰς τὸ πλυντήριον· ἦν δὲ γαλλικὸν ἔχον τρεῖς ὀπὰς καὶ ἀξίας 300 δραχμῶν καὶ μετὰ ταῦτα εὐρέθη κατεβρῦμένον εἰς τὸν ξυλῶνα καὶ τεθραυσμένον· ὁ δ' ἐναγόμενος ἐνοικιαστὴς φέρει μάρτυρας περὶ τοῦ ἐναντίου, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἀγγλικὸν τι μαστὸν χάριτος ζευγὸς διὰ διερμηνέως ἐκφράζον ὅσα γινώσκει. Τὸ μαγειρεῖον, κατὰ τούτους, ἦτο ἤδη σύντριμμα καὶ ἐφαίνετο ἄχρηστον, εἰδοποιήθη δὲ περὶ τούτου ὁ ἰδιοκτῆτης, ὅστις ἠρνήθη νὰ ἐπάσῃ αὐτὸ ἐκεῖθεν κτλ. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν ταῦθα πρωτοδικῶν θ' ἀποφασίσῃ μετ' αὐτοῦ.

ΦΑΝΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 15, 1863.

—οοο—

Εἶπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς θρόνος ἐγένετο ἐπισήμως δεκτὸς ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Α'. ἀλλὰ πότε θέλει ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλεὺς; Ἐὰν ἐνικήθησαν αἱ περὶ τὴν παραδοχὴν δυσκολίαι, δὲν παρήλθεν ὁμῶς καὶ ὁ καιρὸς ὅσοι ἀπαιτεῖται εἰς ἐκπλήρωσιν διατυπώσεων τινων. Ὁ βασιλεὺς, παραδείγματος χάριν, τῆς Δανίας ἐδήλωσεν ἐπισήμως ὅτι ὁρος ἀπαράιτητος εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ στέμματος εἶναι ἡ ἐνωσις τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος. Ἀλλ' ὅπως γίνῃ ἡ ἐνωσις αὕτη ἀπαιτοῦνται κατὰ τὸ ἄρ. 1 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1863 πρωτοκόλλου δύο τινά· ἡ συναίνεσις τῆς Ἰονίου Βουλῆς καὶ ἡ συγκατάθεσις τῶν Αὐλῶν Αὐστρίας, Γαλλίας, Πρωσίας καὶ Ρωσίας. Καὶ διὰ μὲν τὴν συγκρότησιν τῆς Βουλῆς τῆς Ἑπτανήσου πολιτείας διετάχθησαν, ὡς μανθάνομεν, νέαι ἐκλογαί, τῶν δὲ τεσσάρων δυνάμεων ἡ γνώμη δὲν ἠκούσθη εἰσέτι.

Πλὴν τούτου ὑπάρχει καὶ ἄλλη δυσκολία· θὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄνευ χρημάτων; Ναὶ μὲν ἀποκαθισταμένης ἐκ νέου τῆς τάξεως θ' ἀποτίωνται ἀπροφασίστως οἱ φόροι· ὑποθέτομεν μάλιστα ὅτι καὶ θ' αὐξήσωσιν· ἀλλ' ἵνα ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις αὕτη

εἶναι ἀναπόφευκτος ἀνάγκη ἀργυρίου. Καὶ στρατὸς καὶ στόλος καὶ δικαιοσύνη καὶ παιδεία, σύμπασα ἐν γένει ἡ διοίκησις, νοσεῦσι τόσον ἐπὶ τὸ χεῖρον καθ' ἐκάστην βίνουσιν, διότι κυρίως ἔχομεν ἑλλειψιν χρημάτων. Ἀνάγκη ἄρα καθ' ἡμᾶς ν' ἀρθῇ τὸ ταχύτερον καὶ αὕτη ἡ δυσκολία διὰ νέου δανείου.

Ἡ Συνέλευσις συνεζήτησεν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς συνεδριάσεις τὰ περὶ τῆς γνωστῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Γάλλου Soulié. Ἐγένετο δ' ἐπὶ τέλους δεκτὴ ἡ πρότασις, νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτὸν ἐξήκοντα χιλ. δραχμῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως.

Τρία Πρωτόκολλα ὑπεγράφησαν ἐσχάτως ἐν Λονδίνῳ περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων· διὰ μὲν τοῦ πρώτου προσεκλήθη ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας νὰ μετὰσχῃ τῶν διασκέψεων· διὰ δὲ τοῦ δευτέρου κατεδείχθη ἡ ἄρνησις τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς τακτοποιήσεως τῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, καὶ διὰ τοῦ τρίτου, τοῦ ὑπογραφέντος τὴν 5 Ἰουνίου (Ε. Ν.) ἀναγνωρίζεται ὁ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν ἑλλήνων βασιλεὺς Γεώργιος.

Ἰδοὺ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφο, ὃ ἐραυρίζομεθα ἐκ τῆς Ἑλπίδος.

« Παρόντες οἱ πληρεξούσιοι τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ρωσίας καὶ Δανιμαρκίας.

» Οἱ πληρεξούσιοι τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνάγκην νὰ ὀρίσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς τὸν τρόπον νὰ ἐπαναφέρωσιν τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ κυβερνήσιν σύμφωνον μὲ τὰς ἀρχὰς τῶν ὁποίων τὸ ἀπαρχαίεστον καθιερώθη διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 27 Μαΐου χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τῆς τάξεως καὶ τῆς εἰρήνης, συνήλθον εἰς συνεδρίασιν διὰ νὰ ἀποφασίσωσι περὶ τῶν ἐκ συμφώνου ληφθησομένων μέτρων πρὸς πραγματοποίησιν τῶν εὐχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τοῦ καλοῦντος εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον τῆς Δανιμαρκίας. Διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ πληρεξούσιοι ἀπεφασίσαν συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τῶν αὐλῶν τῶν, νὰ προσκαλέσωσι τὸν ὑπουργὸν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς διασκέψεις τῶν.

» Ὁ πληρεξούσιος τῆς Δανιμαρκίας ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν ταύτην, λαβὼν ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐντολὴν τῆς αὐλῆς του.

» Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ πρώτου γραμματ. τῆς Α. Μ. εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις, οἱ πληρεξούσιοι ἀνέγνωσαν ἃ τὸ ψήφισμα τῆς 18]30 Μαρτίου 1863 διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις ἀνηγόρευσε τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον δευτερότοκον υἱὸν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανιμαρκίας συν-